

1963 24/11 27: I. Beh. af F. t. L. om Till. t. L. ang. uretm. Konkurrence og Varebetegn. m. v. 1970

[Hans Nielsen.]

løse Udvalg, det synes jeg ikke, der er nogen Grund til.

Den højtærede Minister afviste skarpt alle Henvendelser fra min Side og for Røsten ogsaa alle Henvendelser fra det ærede Medlem Hr. Drachmann; der kunde ikke være Tale om, at han vilde gaa til nogen Indrømmelse som af os ønsket. Saa synes jeg, at Forslaget faar overmaade ringe Betydning, og saa synes jeg oprigtig talt — det vil jeg sige til den højtærede Minister —, det er Synd at transportere dette Forslag ret meget videre. For vi kan dog ikke blive ved at putte Erhvervsfolkene Blaar i Øjnene. Vi kan ikke forlange, at de Gang paa Gang skal stille Folk til Raadighed, der skal udarbejde Beretninger og spilde megen Tid med at skaffe Oplysninger baade om det ene og det andet. Det koster dem Penge og Tid og Arbejdskraft, og dog bliver vi ved at forlange, at de skal fremkomme med saadant Materiale overfor alle de Udvalg, der bliver nedsat — uden at det alligevel til syvende og sidst fører til noget som helst. Det er der ikke megen Mening i, og jeg synes, det er urigtigt at putte dem Blaar i Øjnene, naar man ikke vil noget alvorligt i denne Sag.

Jeg finder ikke Anledning til at komme med flere Bemærkninger ved denne Lejlighed. Det vil jo nu vise sig, naar vi kommer til at arbejde i Udvalget, om Ministeren er lige saa standhaftig der som her, om ikke det ærede Medlem Hr. Drachmann har en eller anden haard Perse, som han kan lægge paa Ministeren, eller hvad han nu kan gøre, saa at denne bliver mere medgørlig. Det faar vi alt sammen at se i Udvalget.

Nu vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Drachmann, at han efterhaanden er blevet en meget nøjsom Mand. Det foreliggende Forslag tog han paa med Silkehandsker og begyndte med at sige, at selv om det ikke var saa godt, saa var det dog heller ikke helt daarligt. Jeg ved nu ikke, hvordan det ærede Medlem kan sige, at det ikke er helt daarligt, for jeg vil nok se den Industri, som kan hjælpes efter dette Forslag, selv om det bliver vedtaget uforandret.

Thi hvad er det nu, der skal ske, hvis man tænker sig, at Ministerens Forslag

bliver vedtaget i Folketinget? Saa vilde f. Eks. i Morgen Skotøjsfabrikanterne komme til Ministeren og erklære, at ind over Landets Grænser vælter fremmed Fodtøj, som vi nu betragter som Dumpingvarer, til Priser, som det absolut ifølge Loven skulde forbydes at importere til. Hvad skal der saa ske? Skal Indførselen af disse Varer standses? Nej, det skal den ikke, nej, saa hidkalder den højtærede Minister dette Undersøgelsesudvalg paa 3 Herrer, instruerer dem omhyggeligt om, hvad det er, de Herrer Fabrikanter har klaget over, og siger derefter til dem: Vil I nu skynde Jer hjem og saa hurtigt som muligt i Henhold til Loven undersøge, hvorledes det hænger sammen med denne Klage.

Derefter begynder Undersøgelsen. Vi har jo set, hvordan den hidtil har forment sig, da der i Udvalget sad et saa udmærket Medlem som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup og Direktør Federspiel og Direktør Hartz. Saa begynder Undersøgelsen med, at der skal foretages en Rejse til Udlandet, for at de kan konstatere Sammenhængen med dette meget vigtige Spørgsmaal, om Priserne nu ligger under Produktionspriserne i Hjemlandet. Der gaar Uger, der gaar Maaneder, man undersøger. Varerne bliver ved at vælte over Grænsen ind i Landet, og endelig kommer Udvalget til den Afgørelse: Vi maa have en Indstilling i Stand til Ministeren. Det afleverer denne Indstilling til Ministeren, som derefter sætter sig hen, sætter begge Hænder under Hovedet og grunder over, hvad der nu er at foretage ved en saadan Indstilling. Der holdes Ministermøder, og i disse er der sikkert neppe fuld Enighed om, hvad der skal foretages. Der gaar flere Dage med det. Derefter faar man dog en Afgørelse.

Endelig skrider Ministeren til at udarbejde et Forslag. Det bliver forelagt og kommer til Forhandling i dette høje Ting eller i det andet høje Ting. Derefter tager de ærede Partiers Ordførere Ordet, og jeg skulde kende dette Ting daarligt, hvis det gik saaledes, at de ærede Medlemmer Hr. Stauning og Hr. Drachmann og Hr. Clausager og Hr. Dahlgaard stod op og sagde: Det er et stortet Forslag, Ministeren møder med, lad det blive vedtaget endnu i Dag, at der ikke skal gaa en Dag til Spilde, for nu er der gaaet 5—6—7 Maaneder, og i